

af 1872, Side 460, maatte „undgaa ved deres Udfærd at give de ſleſvigſke Øvrigheder grundet Anledning til Klage, da de i ſaa Fald udfatte ſig for, at alt yderligere Ophold i Sleſvig formenes dem“. I en Slutningsprotokol, ſom ligeledes er ſtafæftet af begge Regjeringer, udtaltes det, ſom det er blevet oplyſt her for Thinget og findes i Rigsdagstidenden af 1872—73, Tillæg A. Sp. 3103, „at det anſes nødvendigt, at ider mellem det tydſke Rige og Danmark bliver truffet en Overenſtomt om, at ingen Underſaat af det ene Land indtaldes til Militærtjeneste i det andet Land, ſaa længe han ikke der har erhvervet Ret ſom Indfødt“. Da vor Børnepligtslov af 6te Marts 1869 beſtemmer, at Enhver, ſom ikke har danſk Indfødsret, er undergoven danſk Børnepligt, ſaaſnart han har erhvervet faſt Hjem her i Landet, forelagde den daværende Juſtitsminister, det nuværende Medlem fra Viborg (Klein) den 22de Marts 1873 et Lovforſlag her i Thinget om en Forandring af denne Beſtemmelse i vor Børnepligtslov, ſaaledes at for Fremtiden ſkulde preuſſiſke Underſaatter, ſelv om de erhvervede faſt Hjem her i Landet, være undtagne fra danſk Børnepligt, og i Udmærkningerne til Lovforſlaget gaar Miniſteren udtrykkelig ud fra, at „de Danſke, der have taget varigt Ophold i det tydſke Rige, ſom Udlandinge ikke kunne indtaldes til Militærtjeneste i Tydſkland“. Dette Forſlag blev da ogſaa her fremmet ſaa hurtigt, at der end ikke blev nedſat Udvalg om det, og det blev uforandret ophøiet til Lov den 4de April 1873. Derefter fandt der Underhandlinger Sted mellem de to Regjeringer, for at den fornødne Gjensidighed kunde blive tilfulde ſikret, og det kom da til en Overenſtomt, hvorom der, efter hvad jeg veed, vel ikke har været meddelt dette Thing Noget, men ſom ifølge et Brev fra Udenrigsminiſteren til en danſk Underſaat i Sleſvig, der i 1879 blev offentliggjort i flere Blade, ſynes at have faſtſat, at den preuſſiſke Regjering anerkjendte, at Børn af Forældre, ſom i Henhold til Fredſlutningens 19de Artikel have valgt at være danſke Underſaatter, „ogſaa maa anſes for at have bevaret deres danſke Nationalitet, naar de være umyndige og Fædrene magten paa den Tid, Erklæringen afgaves, undergoven, og der ikke udtrykkelig ved denne

Angivelse er taget et modſat Forbehold“. Som Følge heraf ſlutter Miniſterens Brev med, hvis iøvrigt Gjengivelsen er paalidelig, hvad jeg ikke tør have nogen Mening om, at han anſer ſaadanne Børn for „fritagne for tydſk Militærtjeneste“. Hermed har man hidtil beroliget ſig ſaa vel ovre i Sleſvig ſom ogſaa her i Landet, indtil man i forrige Maaned i ſleſvigſke Blade læſte forſkjellige Skriveller fra Landraader i det nordlige Sleſvig (dog ikke fra Landraad Krupka i Flensborg, der var en af den internationale Kommiſſions Medlemmer i 1871—72), hvorefter de i de paagjældende Kredſe værende unge Menneſter, ſom ere fødte i 1863 og ere danſke Underſaatter, ſkulde inden den 1ſte Februar melde ſig til Optagelse i de preuſſiſke Lægdſruller, hvis de ikke vilde udfatte ſig for at blive udviſte af Landet. Der har ogſaa i ſleſvigſke Blade været meddelt et Brev fra vor Udenrigsminiſter til en af de Paagjældende, hvorefter det ſynes, at han anerkjender, at der ved de nævnte Paalæg er ſtet en Overtrædelse af ſluttede Overenſtomter, men at han dog ikke tør tilraade at undlade at efterkomme det givne Paalæg. Sagen har fremkaldt, ſom De Alle veed, megen Opmærkſomhed rundt omkring ikke blot hos os, men ogſaa i Tydſkland og udenfor dets Grændſer i fremmede Lande, ſom England og Frankrig. Fra ſelve de Paagjældende har man naturligviſ ogſaa maattet høre bittere Klager over den formentlige Uret, der viſtes dem, og over den formentlige Mangel paa Beſtyttelſe, ſom de fandt hos den danſke Regjering, og det turde have ligget nær her i Thinget at ſtille en Foreſpørgſel til Regjeringen om, hvorledes Forholdet i Birteligheden var. Særlig maatte det ligge nær for mig, ſom har havt den Vre at ſidde i 6 Aar i dette Thing ſom Repræſentant for flere Fædre, hvis Børn rammes af dette Paalæg. Men ikke desmindre har hverken jeg eller de andre Forſlagsſtillere fundet det rigtigt at ſtille en Foreſpørgſel derom og derved allerede nu fremkalde en udførlig Forhandling om det hele Forhold, da vi maatte ſige os ſelv, at vi ſavnede de fornødne paalidelige Oplyſninger til at kunne danne os en begrundet Mening, og at en Forhandling, der ſortes paa Grundlag af blotte Uviſteſeretninger, altfor let kunde viſe ſig betænkelig under hele